

Cyklus: Otvorená kniha

Jurij Drumi

téma: Získanie viery

Vitajte milí priatelia! Sme radi, že sa s vami môžeme stretnúť pri programe „Otvorená kniha“. Dnes je našim hosťom dekan bohosloveckej fakulty Univerzity v Zaokskom Jurij Drumi. Veľmi vám ďakujem za to, že ste prijali pozvanie.

Veľa ľudí, ktorí dnes žijú, si myslia, že sú veriaci. Čo dnes rozumieme pod pojmom viera v Boha?

Na túto otázku môžeme odpovedať niekoľkými cestami. Môžeme určiť, čo je to viera, alebo si to prečítať v nejakej literatúre. Alebo môžeme nazrieť do vlastnej duše a porozmýšľať nad tým, čo je moja viera a v koho verím a prečo verím. A môžeme sa pozrieť do Svätého Písma, pretože človek zostal taký, ako bol vždy. Ale Boh, ak naozaj existuje a my vieme, že on naozaj existuje, zostal taký istý, ako bol vždy. Preto Bibliu môžeme považovať za svedectvo. Preto viera - nevera je téma, ktorá nestratila aktuálnosť ani dnes.

Pozrime si Evanjelium Jána, on viac ako iní evanjelisti ukazuje, kde sú hranice viery. Keď hovorím o hraniciach viery, chcem, aby ste pochopili, že sú aj hranice nevery, pretože viera aj nevera sú blízko pri sebe. To je ako predmet, ktorý má tieň, jedno môže prechádzať do druhého a späť. Môže sa stať, že v jednom momente je to viera a v druhom momente je to odklon od viery. Presne túto dynamiku veľmi dobre ukazuje evanjelista Ján.

Som rada, že máme Bibliu, ktoré je objektívnym zjavením Boha o sebe.

Prvý zázrak, ktorý urobil Ježiš, premenenie vody na víno na svadobnej hostine v Káne Galilejskej a tam je v druhej kapitole napísané, že keď to urobil, tak učeníci uverili v Neho. Inými slovami, učeníci prišli, uvideli a uverili, uvideli zázrak a uverili, to bola viera, v ktorej základe bol zázrak. Tu je zaujímavé pozrieť, čo sa deje ďalej s touto vierou, ako evanjelista ukazuje, či to je skutočná viera, či na ňu pozeráť ako na vzor, normatív alebo či existuje aj druhá viera, ktorú by bolo dobré, aby mali všetci ľudia, ktorí sa nazývajú veriaci.

V tejto kapitole sa hovorí nielen o učeníkoch, ale aj o viacerých ľuďoch a je napísané, že videli zázraky, ktoré robil a uverili v Jeho meno. Toto je téma, ktorá hovorí o viere učeníkov a o viere národa, ako i o nevere učeníkov a nevere ľudu. Práve táto myšlienka sa tiahne ako červená niť celým evanjeliom.

To, čo sme si všimli je, že učeníci začínajú cestu viery zo zázraku. A v skutočnosti človek potrebuje zázrak, aby mu bolo ľahšie uveriť, aby urobil prvý krok, aby dostal impulz, začiatok pre vieru. Rovnako ako deti, oni veria v zázraky, veria v Deda Mráza, v Snehulienku. Deti veria, že veverička v lese donesie peniažtek. Deti tomu veria a nemôžeme 5-ročnému dieťaťu povedať: „Môj drahý syn, to nie je pravda. Chcem ti povedať pravdu.“ To nesmieme

robiť, lebo prirodzenosť detstva je taká, pre dieťa je to veľmi dôležité. Pre neho je veľmi dôležité idealizovať si tento svet, lebo nie je pripravené prijať všetky pravdy o svete. Preto bola na začiatku učeníkom a ľudom, ktorí boli okolo Ježiša, potrebná táto viera, pretože neboli pripravení prijať celú pravdu o viere.

Ježiš ich vedie od viery, ktorej základom je zázrak a ktorá je založená na vizualizácii, k inej viere. A keď polemizuje v 6. kapitole so Židmi, kedy na otázku a na žiadosť ľudí: „Daj nám znamenie, aby sme uvideli a uverili Ti“, no Ježiš nedal im žiadne znamenie a neurobil žiadny špeciálny zázrak na požiadanie alebo na objednávku.

Tým chcel ukázať, že táto cesta zvedavosti nie je správna cesta viery. To nie je tá viera, od nej treba odchádzať a formovať inú vieru. Viera, ktorá sa zakladá na tom, čo človek vidí a cíti, na tom, čo vníma, cez svoje skúsenosti - to znamená napr. ja to cítim jedným vnemom alebo všetkými - to nie je viera.

Ďalej v 9. kapitole vidíme vyvrcholenie. Čítame tam príbeh o slepom od narodenia, ktorý je nešťastný, sedí a žiada almužnu. Je plne závislý od iných ľudí, čo mu dajú. Svojimi očami nič v živote nevidel, farby nevidel, nič. Ježiš ku nemu prichádza a uzdravuje ho, no nie hneď. Hovorí mu: „Choď k rybníku Siloe a umy sa tam“. A on tam ide, vykoná na slovo to, čo Ježiš hovorí a vracia ako ten, ktorý vidí. Ostatní, a najmä Židia, nechápu, ako sa to mohlo stať, že bol slepý a zrazu vidí. Začína sa veľmi ostrá polemika Ježiša s farizejmi, počas ktorej sa vyjasňuje, že v skutočnosti slepý sa stal vidiaci, lebo uveril slovu Ježiša Krista a ľudia, ktorí okolo neho stáli, neverili, ale chceli zázrak a sami sa oslepili.

Tu Ježiš hovorí v 9. kapitole zaujímavé slová, záhadné, paradoxné slová. Učenie Ježiša je paradoxné, všetky jeho výroky: „Svet som prišiel súdiť, aby nevidiaci videli a vidiaci sa stali slepí.“ Tu je všetko naopak, nie tak, ako sme zvyknutí. Ježiš hovorí, že skutočná viera sa neformuje na základe zázrakov, ani na základe nejakých vonkajších podnetov. Viera sa nemôže zakladať na citových skúsenostiach. Základom skutočnej viery je poslušnosť.

Človek, ktorý počuje Ježiša, ihneď aj koná to, čo On hovorí. On nepoprosil o dodatočné dôkazy, nezapochyboval, on ani nepoznal, kto je to, lebo bol slepý. Ale on počúva Božie slovo a koná, ide a koná to, čo mu hovorí Ježiš a stáva sa vidiaci.

A iní, ktorí žiadali zázrak, ktorí chceli najprv uvidieť a potom uveriť, čo im Ježiš hovorí: „Oslepli ste a teraz nechápete, nevidíte všetko v správnom svetle“. Lebo oni nedokázali prijať jeho slovo. Jedna vec je počúvať slová Ježiša a druhá vec poslúchnuť slovo Ježiša a správať sa podľa týchto slov. Oni toto neurobili a tým pádom od seba Ježiša odstrčili. A evanjelista nechápe, trhá sa mu srdce, on píše, že ak to s citom čítame, toľko zázrakov už pred nimi urobil a oni neuverili. Ako je to možné, chceli ste zázraky a veľa zázrakov Ježiš urobil, nie na objednávku, ale urobil. Iným ľuďom, ktorí k tomu správne pristupovali hovorí, vy ste počuli o týchto zázrakoch, videli ste ich, bolo ich veľa a predsa ste neuverili.

Toto sme hovorili o farizejoch a ľuďoch, teraz budeme hovoriť o učeníkoch, ktorí šli od viery detskej, založenej na zázrakoch ku druhej viere, ktorá je založená na niečom inom. Otvorme si 14. kapitolu. Keď Filip - mimochodom meno Filip znamená milovník koní. Asi mal rád dostihy, rád sa pozeral na kone. Keď pozeráme na koňa, ako krásne to beží, máme na čo pozerieť. Keď Filip prichádza k Ježišovi a hovorí, ukáž nám Otca a to nám postačí. Urob ešte niečo viac, čo si doteraz urobil, to najväčšie tajomstvo a budeme ti úplne veriť, do konca. Ježiš nato s obrovským smútkom hovorí, toľký čas som s vami a ty ma nepoznáš? Filip, ty neveríš, že ja som v Otcovi a Otec je vo mne? A hneď nato hovorí, ak počuješ moje slovo a prijímaš moje slovo, nebudeš potrebovať nič, čo by si videl, nepotrebuješ dodatočné dôkazy, ktoré sa zakladajú na citových skúsenostiach, moje slovo je dostačujúce pre teba, aby si pochopil, kto som ja.

Jeho slovo žije v nás a živí našu vieru a formuje v nás skutočnú vieru. Vieru, ktorá je schopná vydržať skúšky aj vtedy, keď nič nevidíme. Utešuje nás vnútorný hlas, slovo Ježiša, ja som s vami, počujem vás, ochránim vás. Vtedy zakladáme svoju vieru na tom, čo hovorí Boh a nie na tom, čo vidíme a cítime. Jedna Ježišova žiačka, väčšinou hovorí o učeníkoch, ale mal aj učeníčky a Mária, keď zomrel, prvá prišla ku hrobu, nikto tam nebol, otočila sa, a uvidela Ježiša, ktorý stál vedľa nej, ale nespoznala ho. Ona ho vidí, ale nespoznáva.

Veľa ľudí vidí Ježiša, ale nerozpoznávajú, kto to je. Vtedy Ježiš otvára svoje ústa a hovorí jedno jediné slovo: „Mária“. Ona mu na to hovorí: „Učiteľ“. To znamená, počula hlas Ježiša a vtedy rozpoznala, kto je to. Ale keď ho videla, tak ho nespoznala. Keď učeníci uvideli Ježiša na brehu, nespoznali ho, evanjelista ukazuje, že oni síce videli Ježiša, ale nerozpoznali ho. Oni vidiac nevideli a zostali slepí. Ale keď počuli hlas, rozpoznali ho. To je protiklad toho, čo chceli farizeji po Ježišovi, zázraky a znamenia.

Ježiš hovorí o inej viere, prirovnáva seba k pastierovi a jeho nasledovníkmi s ovcami, hovorí, že ovce počujú môj hlas. On volá svoje ovce po mene. A to je skutočná viera. Počúť hlas pastiera. Na počutí jeho hlasu. O rozpoznaní jeho hlasu a nasledovať tomu hlasu. V úplnom presvedčení, že pastier nepustí ovcu do jamy, ale privedie ju na pastvu, aby si oddýchla a Ježiš tu ilustruje, aká má byť skutočná viera.

Pastierom sa myslí Ježiš, pretože ísť za hlasom človeka je veľmi nebezpečné. Ježiš o sebe hovorí, ja som dobrý pastier. Teraz sa pozrieme na kulminálny príbeh v Jánovom evanjeliu o neveriacom Tomášovi. A Ježiš mu hovorí, prečo sa voláš neveriaci Tomáš. On nebol prítomný medzi ostatnými učeníkmi, keď sa im zjavil. Oni mu povedali, videli sme zmŕtvychvstalého Ježiša. On povedal, že neuverím, kým sa ho nedotknem. Tu prichádza Ježiš a hovorí mu, daj mi ruku a dotkni sa mojich rán. Ale on povedal, Hospodin môj Boh môj, vyznávam svoju vieru. Tým vyjadril poklonenie Ježišovi, ale zaujímavé je, že týmto sa nekončí táto epizóda. Ale keď sa Tomáš stal skutočný veriaci, Ježiš mu povedal, uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení, ktorí nevideli a uverili. To je vzor skutočnej viery.

To je príklad skutočnej viery, že nevidiac Ježiša, veriť. A nežiadať a nepokúšať Hospodina, aby robil zázraky, ale dôverovať Jeho slovu a formovať svoju vieru Hospodinovým slovom a vtedy to bude skutočná viera. Dnes sú ľudia veľmi hriešni a preto Ježiš nemôže urobiť zázrak. Pretože, keď On bol medzi ľuďmi, jasne povedal, že zázrak nie je správna cesta ku Nemu. Aj vtedy ľudia mali veriť v jeho slovo.

Ľudstvo má tiež svoj vek, aj kresťanstvo má svoj vek, aj kresťanská história má svoj vek. Dnes môžeme povedať, že treba dospieť. Treba vyjsť z detskej viery a nedávať otázky. Keď hovoríme, že v Rusku existuje kresťanstvo viac ako 1000 rokov, mali by sme ukázať plody našej viery. Ovocie prítomnosti Boha medzi nami. A nepokúšať Ježiša a nedávať detské otázky. Prečo Boh nezachytí padajúce lietadlo? Neuverím v Boha, kým neurobí toto. Prečo Boh nezastaví jadrovú reakciu? To sú otázky nezrelého kresťana. To je detská viera, keď chceme Boha vidieť takto. Ale evanjelium bolo napísané pred 2000 rokmi. Už vtedy Ježiš povedal veľmi jasne, čo je viera, čo je nevera a ako viera prechádza do nevery a naopak. My nemáme inú cestu, ako sa vrátiť k Božiemu slovu a prijať ako vzor to, čo Ježiš hovorí, že je vzor.

Žijeme v časoch trhovej ekonomiky. Je to doba, kde všetko sa hýbe vďaka výhode. A na náboženstvo pozeráme v tom istom pohľade. Potrebujeme Boha na svoje výhody. Potrebujeme Boha na osobné použitie. Potrebujeme Boha na riešenie mojich osobných potrieb. Keď ich on vyrieši, On mi už nie je potrebný. Chcem žiť nezávisle, chcem žiť tak, ako ja chcem žiť. Toto absolútne nevyhovuje Bohu. To je to, s čím sa on nikdy nestotožní, neprijme. Preto keď človek ide sám cestou, človek ponesie zodpovednosť za túto samostatnosť. A všetky tragické následky takejto cesty budú padať na jeho hlavu.

Aj napriek tomu Boh miluje tohto človeka a chce, aby na neho človek nepozeral ako na čarovný prútik a nie ako na Boha na osobné použitie, ale ako na Boha Stvoriteľa, ako na milujúceho Boha, ktorý očakáva zodpovedajúcu lásku. Chce čistú, slobodnú, úprimnú lásku, nezištnú lásku, čo bude odpoveďou na Jeho lásku. To je jediná cesta spásy. On je našim jediným Spasiteľom, nemáme iného Spasiteľa. A toto je skutočná viera.

Ďakujeme vám Jurij Nikolajevič, tešíme sa na ďalšie stretnutie s vami a s vami, milí priatelia, sa lúčime, napíšte nám, zavolajte. Tešíme sa na ďalšie stretnutie s vami v našej relácii Otvorená kniha. Dovidenia nabudúce.

Preložené a natitulkované so súhlasom www.3angels.ru.

